

következménye az, hogy a sáskasereg, mielőtt a területet elérné, ketté oszlik, s azt megkerüli. 4—4 hektárnyi területen egy-egy csősz van kirendelve, aki a sáskák közeledését dobbal hirdeti. Erre a jelre mindenki siet följéhez s a jelzett módon jár el. A sáskák elvonulása után újra raknak össze tűzelő anyagot.

Új selyemszövő. Minthogy a kínai szederfaszövő (*Bombyx mori*) annyi betegségben szenved, hogy tenyésztése sok helyütt már alig fizeti ki magát, táplálása is nehézséggel jár, néhány évtizeddel ezelőtt más három keletázsiai selyemszövőre terelték a figyelmet, t. i. az Ailanthus szövőre (*Philosamia* [*Attacus*] *Cynthia*), a kínai tölgyfaszövőre (*Antherca Pernyi*) és a japáni tölgyfaszövőre (*Antherca Yamamai*). Ezek hernyói ugyanis a szederfaszövőénél erőteljesebbek, kevesebb gondozást igényelnek és a táplálékra nézve kevésbé finnyásak. Az *A. Yamamai* hernyója igen szép és tartós selymet sző, de Európában eddigelé nem volt meghonosítható; a másik két hernyófaj pedig csak csekélyebb értékű selymet produkál. Később a középamerikai *Macrothylacia Psidii*-re figyelmeztettek, melynek hernyója tiszta fehér szép fonalat sző; ámde erről az utóbbi években már nem volt szó, a kísérletek nyilván nem jártak sikerrel. E helyett legújabbán a mexikói *Attacus Orizaba* hernyójának tenyésztését ajánlják. A 14—16 cm. kiterjedésű gyönyörű lepéknek a hernyója is tekintélyes nagyságot ér el, igen szívós, 45—50 napi növekvés után elbábozódik s erre a czelra 4—5 cm. hosszú gubót sző, melyben a lepke kibúvására nyilást hagy; selymes szövedéke fényes és erős. A hernyót Franciaországban bükkfa és orgonafa leveleivel táplálják s úgy látszik, a tenyésztése nehézségekkel nem jár. Valószínű, hogy hazánk délibb részeiben is sikerrel lenne tenyészthető.

A hangyák intelligenciájának újabb jelenségét említi fel Chun, a tenger fenekét vizsgáló német expedíció tagja. Az illető hangyafaj valami *Oecophylla*, fákön él és fészkeit összefont levelekből készíti. A leveleket néhány hangya a felső állkapcsával a megfelelő helyzetbe hozza s úgy tartja. Azután jön számos más, mely egy-egy álcát hoz s annak elülső végével a levél egyik szélétől a másik széléig huzogatja. A hol az álcza szája a levelet érinti, fonat mutatkozik, a mely a levélhez tapad. Ezt a sajátos szövést addig folytatják, míg a levél szélei erősen össze vannak kötve. Ugyan úgy készítenek a lakásukat képező fa körül széles övet körül más hangyafaj ellen, melyvel folyton háborúskodnak. Az anatómiai vizsgálat kiderítette, hogy a kifejődött hangyák nem bírnak szövő mirigygyel, holott az álczának rendkívül nagy négy mirigye van, melyet az imago im orsóként használ.

Az Eupithecia breviculata Donz.-ról Bohatsch Ottó bécsi lepkész értesít, hogy annak egy példányát Jámbory Kálmán az idei július első felében a budai Svábhegyen egy fán találta. Dalmáciában Mann J. fogta 1869-ben. Egyébként csak a földközi tenger partvidékén fordul elő, úgymint déli Európában, főleg Franciaországban, továbbá Észak-Afrikában, Kis-Ázsiában, Szíriában és Örményországban. A még le nem írt